

Klein: Nagtet de Grunde, der ere anførte, blandt Andet ogsaa i Motiverne til det foreliggende Lovudkast, for at man ikke tidligere har anvendt Sfoeringsstykket paa qvindelige Fanger, forekomme mig at være meget vægtige, saa er det dog ogsaa min Mening, at det maa paafikkes, at der gjøres et Forsøg paa at bringe Sfoeringsstykket til Anvendelse ogsaa paa Qvindefanger, og jeg maa saaledes ligesom de foregaaende Talere hilse det foreliggende Udcast med Velvilje. Men idet jeg altsaa i Principet anerkjender Lovudkastet, kan jeg dog ikke tilbageholde nogle Bemærkninger med Hensyn til den Maade, hvorpaa Afsondringsstykket tænkes bragt i Anvendelse paa Qvindefanger. Der staaer i Lovudkastet: „De Forbrydere af Qvindesjønnet; der hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar eller kortere Tid, kunne efter Justitsministeriets nærmere Bestemmelse udstaae Straffen ved Arbejde i Enkeltcelle“ osv. I Forbigaaende skal jeg gjøre opmærksom paa, at Begyndelsen af denne Paragraph ikke er ganske correct affattet; thi ifølge Loven af 30de November 1857 idømmes Forbedringshuusarbejde albrig over 6 Aar, og det følger altsaa af sig selv, at Personer, der skulle hensesættes til Forbedringshuusarbejde, kun kunne hensesættes der i 6 Aar eller kortere Tid. Det var imidlertid ikke derom, jeg vilde udtale mig, det var om den Bestemmelse, at det skal beroe paa Justitsministeriet, om Overflytningen til Enkeltcelle skal finde Sted eller ikke, hvilken jeg i og for sig maa ansee for ikke at være principrigtig. Mine Ansuelser i denne Retning mødes maastee Noget med dem, der bleve udtalte af den sidste ærede Taler; ogsaa jeg troer nemlig, at det gjør en væsentlig Forskjel i Straffens hele Charakter, om Forbedringshuusstraffen udstaaes i Enkeltcelle eller om Fanger skal tilbringe sin Tid i fælles Arbejdsstue og i Matcelle eller tillige i fælles Sovekammer. Men det forekommer mig, at det som Følge deraf bør være Lovens Sag at fastsætte de nærmere Regler i saa Henseende, og at det derefter maa blive Domstolens Sag, i ethvert enkelt Tilfælde efterat have afveiet alle de Forhold, som i den Henseende kunne komme i Betragtning,

at bestemme, hvilken Art af Straf den enkelte Person bør være undergivet. Det siges i Motiverne, at hvad der foreslaaes i Lovudkastet er i Samklang med de i Loven af 30te Novbr. 1857 for Mandsfangers Bedkommende indeholte Forstrifter, og en lignende Udtalelse findes i Motiverne til det Lovudkast, der er opført paa Dagsordenen efter det nu foreliggende; men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at det ærede Ministerium ikke har ganske Ret i denne sin Paastand. Det siges vel i Motiverne til det næste Udcast — jeg er nødt til paa dette Sted at henvise dertil, forbi denne Udtalelse staaer i uadskillig Forbindelse med hvad jeg her vil omtale — at det i Loven af 30te Novbr. 1857 § 2 kun hedder, at Mandsfanger, der dømmes til Forbedringshuusarbejde, ville ordentligviis have at udstaae Straffen i Enkeltcelle, og at denne Forbring formentlig maa antages at være fyldestgjort, naar man opretholder som Regel, at alle de Personer, der for første Gang hensesættes til offentligt Arbejde eller, om de end før have været straffede med saadant, ere under 25 Aar, hensesættes i Enkeltcelle. Men det forekommer mig, at Meningen af Loven af 30te November 1857 maa antages at have været en anden; naar det hedder, at Forbedringshuusfanger ordentligviis skulle hensesættes i Enkeltceller, saa troer jeg, at Meningen har været den, at dette var Reglen, hvorfra der kun skulde afviges i særegne Tilfælde paa Grund af de Hensyn, man maa tage til enkelte Personers særegne physiske eller psykiske Tilstand. Jeg troer, at Reglen efter Loven af 1857 maa være den, at ellers, afseet fra særegne Tilfælde, skal al Forbedringshuusstraf udstaaes i Enkeltcelle, og ligesom jeg troer, at dette har været Meningen med Loven af 30te Novbr. 1857, saaledes stemmer det ogsaa, efter hvad jeg før udtalte, med mine Ansuelser om, hvad der er det rigtige og tilbørlige Forhold, at Loven giver Regler for Sfoeringsstykkets Anvendelse. Naar der spørges om, hvorvidt en Person bør udstaae Straffen i Enkeltcelle eller ikke, saa er der ganske vist i den Henseende forskellige Hensyn at tage i Betragtning.